

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Фабрика боксера

(10)

– Ах, тако! Дакле, почетник. Ове недеље не може ништа да буде. Програм је попуњен. Али идуће можемо да га ставимо на програм. Треба ли да га видим?

– Када ти ја кажем да је сила, онда можеш да верујеш. Какви су услови?

– Уговор за три меча: 100 франака за прву борбу од шест рунди, сто педесет ако победи за другу, двеста за трећу.

Гастон је устао. Био је миран, али брада му је подрхтавала од јада.

– Је ли то твоја последња реч?

– То су најповољнији услови за почетнике. Код мене боксују и за педесет франака. Ако момак заиста нешто вреди можемо да разговарамо после првог меча.

– Колико дајеш ако први меч добије нок-аутом?

– Двеста франака. И ни паре више. И то зато што си ти у питању. Ако добије и други меч нок-аут добиће пет стотина франака. Тако повољне услове још нико није добио у „Централу“ од почетника.

– Гастон се један тренутак колебао, а онда је рекао:

– У реду. Дај уговор да потпишем.

Ма да услови нису били сјајни Гастон је напустио канцеларију потпуно задовољан. Једино му се срце стезало од страха када је помислио на састанак са Милошем и Жаном. Они ће свакако бити разочарани условима. Мораће да употреби сву своју говорничку моћ да их убеди, да се боље ништа није могло постићи.

И заиста, када су се после подне састали у Милошевом стану Гастон је дуго оклевао док је покренуо тугаљив разговор. Најзад се одлучио.

– Потписао сам први уговор за три меча, – извалио је неочекивано.

– Најзад, – обрадовао се Милош. – А кад боксујем?

– Почетком идуће недеље. Противник још није одређен.

– А где? – питао је Жан.

– У Централу.

Жан је скочио као опарен.

– Јеси ли луд!.. Па то је права кланица!

Милош га је гледао зачуђено.

– Зашто се буниш? Зар није свеједно где ћу боксовати?

– Наравно да није свеједно. Ма где да си боксовао било би свеједно, али у Централу... Знаш ли уопште шта је Централ? Сви они који нешто знају о боксу беже од Централа као ђаво од крста.

Гастон се, међутим, није узбуђивао. Говорио је мирно и одмерено:

– Наша ситуација је таква, да нам је преостао само Централ. То је једина сала до које не допиру Дипреови прсти. Све остале сале су под његовом контролом. Ја сам знао да наш пут води једино у Централ. И не плашим се тога. Чак је и добро што смо кренули тим путем. Ко изиђе читав из Централа, томе су сва врата отворена.

– Па ја, се не плашим, – умешао се Милош. – Централ или нешто друго потпуно ми је свеједно. Главно је да боксујем, кад сам се већ одлучио да се посветим рингу. Ваљда се тамо не боре ножем, – додао је иронично.

– То не, – мрштио се Жан, – али Централ је најгори ринг у Паризу. Сав боксерски олош окупљен је у овој сали и ко се одатле извуче, алал му вера. Ја не сумњам у твоје способности, али ми се ипак кожа најези кад помислим да ћеш баш у Централу отпочети своју боксерску каријеру. Уосталом, када се ти и Гастон слажете с тиме, немам ништа против. Само вам саветујем да добро отворите очи.

– Што се тога тиче, не брините, – смиривао га је Гастон. – То је моја брига.

– А какви су услови?

Гастон је мало оклевао. Покренуо је питање кога се највише плашио.

– Лоши, још горе: мизерни, али сам морао на њих да пристанем. Извукао сам највише што је могуће. Сто франака за први меч, двеста за други, пет стотина за трећи, али под условом да борбе буду добијене нок-аутом.

Ако је мислио да ће Милош планути преварио се. Да је ипак био разочаран видело се по стиснутим уснама и крупним борама које су му се скупљале на челу. Зато се Гастон пожурио да дода:

– Онај ко одбије понуду Дипреа мора да рачуна на овакве услове на почетку своје боксерске каријере. Морамо да будемо веома опрезни, лукави и стрпљиви. За сада, мораћемо да савијемо кичму и да примамо све што нам нуде. Тек доцније, кад станемо чврсто на своје ноге можемо да им покажемо зубе. Тада ћемо се ухватити у коштац са Дипреом. Пре никако. Морамо, што више, да га заварамо, а то неће бити лако, јер он је стари лисац.

Пријатељи су ћутали. Жан је први проговорио после дужег одмора:

– Гастон има право. Па ипак, страх ме је од Централа. У њему су сахрањени многи таленти. Уместо да почнеш у малим борбама, ти ћеш већ у почетку имати најтврђе, најопасније и најiskusније противнике. Треба добро отворити очи. Гастон је закључио конференцију:

– Сваки почетак је тежак, – рекао је мудро.

– Али треба истрајати. Ја сам се коначно одлучио за Централ после данашњег тренинга. Када сам видео како је Мишел нокаутирао Жидеа, тај цак за тренинг, то чудо од издржљивости, знао сам да је спреман за најтежа искушења.

Више се нисам колебао. Први корак је учињен. Сад не остаје ништа друго, већ да гурамо даље.

ГЛАВА ШЕСТА

Фабрика боксера

Професионални боксерски спорт у Паризу окупљен је у три центра: на сале Централ и Ваграм и на Палату спорта. То су уствари степенице којима треба прећи да би се постигао успех, да би се стекло име, да се уђе у ред боксера прве серије.

Сем Централа и Ваграма има још неких сала у којима се одржавају бокс мечеви, али оне су споредног значаја и боксовати у њима не значи ништа, не претставља никакав напредак у каријери једног професионалца.

Најнижа степеница на успону ка боксерској слави је Централ. Најнижа и најтежа. Ко је заборачио и прогурао се даље може сматрати да је обавио пола посла. Зато се Централ сматра у круговима боксерских менаџера као фабрика боксера.

Када боксери из унутрашњости Француске долазе у Париз у жељи да на париском рингу испоље своју вредност и уздигну се до славе, они настоје на све могуће начине да избегну да боксују у Централу. Ако имају способне менаџере, онда по неки пут успевају да прескоче ову прву степеницу и да ускоче одмах у Ваграм, али се њихове способности мање цене него да су се пробии редовним путем. Јер када један менаџер зна, да је боксер издржао ватру у Централу он ће га ангажовати без размишљања, не тражећи никакве друге препоруке. Јер кроз Централ може да се пробије само онај, ко је заиста велики таленат, чије су способности веће него код осталих, ко је растан боксер, способан за велика дела.

Централ је гробница талената. Хиљаде њих сахранили су у овој боксерској сали своје идеале. Долазили су с најлепшим надама, уљушкани дивним сновима, а одлазили су испребијани, разочарани, онемогућени за увек. Нису били у стању да положи најтежи испит у боксерској вештини. Били су смрвљени пре него што су уопште отпочели своју боксерску каријеру.

Централа се плаше сви: менаџери и боксери. Централ прима свакога, и почетника и шампиона, његов ринг приступачан је свакоме боксеру који испуњава један једини услов: да је спреман да се бори. То је једино што се од њега тражи. Ако избегава борбу, ако бежи по рингу, ако настоји да техничким триковима обезбеди себи победу на поене избегавајући сукобе и борбу, онда може да буде сигуран, да ће бити дисквалификован још пре завршетка меча, а то је најгора казна која може једног боксера да задеси. Онај ко је за време борбе у Централу дисквалификован због тога што је избегавао борбу свршио је своју боксерску каријеру на париским ринговима. Њему су сва врата затворена. Ниједан менаџер више неће да га ангажује. А кад не може да боксује онда је с њим готово. Само они боксери који имају срца, чија је одлика борбеност, могу да се пробију кроз Централ. Зависи од њихових способности да ли ће поклекнути већ у првој борби или ће успети да се пробију до краја.

Зашто је толико тешко боксовати у Централу? Одговор није тежак. У овој боксерској сали окупљен је сав олош боксерског спорта. Његовим рингом владају сви они који нису успели да се уздигну до врха, који су збачени приликом успона или зато што нису имали довољно снаге да се пробију до краја, или што су их вешти закулисни трикови менаџера онемогућили. Јер није довољно проћи кроз Централ па успети. Варају се они који мисле да ће пасти у наручје славе чим сала Централа остане иза њих.

Одлучно је у боксерској каријери једног борца, да прође кроз Централ брзо, бучно, метеорски, неокрњен у снази, да сачува свежину, борбеност и виталност свога талента. Шта му вреди ако се пробије испребијан, измрцварен, пун ожиљака и масница, с ишчашеним зглобовима, разбијеним уснама, раздераним обрвама, смрсканим носем. Многи су успели да се докопају Ваграма, али више нису ваљали низашта. Централ им је исисао сву снагу, убио је у њима сву енергију, сав полет, створио је од њих боксерске старце!

Испребијани тако, без рефлекса, без животне снаге, ти асови ринга нису могли да се пробијају даље успешно иако је пут био раскрчен, иако је сада требало купити плодове после најтежих искушења. Они су се опет враћали у Централ, да би тамо остали до краја своје боксерске каријере.

На најнижи степен боксерске делатности враћали су се и они који су већ окусили све чари славе, који су били на врху, блистали, одушевљавали, суверено владали боксерским рингом. Уместо да се повуку богати и славни, они су падали све ниже изубијана тела, празних џепова, оронули од бурног живота, начети зубом времена. Они су звали своју судбину и сагињали су покорно главу пред њом. Враћали су се тамо одакле су почели и остајали би у Централу све дотле док су могли да се боре, а онда су постајали тренери, менаџери, али најчшће, ако би им срећа окренула леђа, болесници по париским болницама, мешали се са најнижим друштвеним талогом, нестајали у мноштву оних који нису успели...

Звезде Централа нису знале за милост, јер нико према њима није био добар. Сваки осећај је утрнуо у њиховим грудима. Они су знали само за један закон: закон песнице! Победа је за њих значила све, она је била, весник опстанка, доносила је нов уговор, нову борбу, нових пет стотина, хиљаду или хиљаду пет стотина франака. А за те паре могло се опити до бесвести, заборавити на све, предати се спокојству какво никада нису осетили, какво им је пружао само алкохол.

Победа је за њих значила пун стомак, плаћен стан и продужетак живота. Они су од ње зависили, дрхтали над њоме, напрезали се да је постигну, бацали се махнито, свим својим бићем у борбу, без сентименталности, без осећаја, да ли ће њихова песница срушити кућу од карата једног почетника, кога су снови о слави довели до Централа, да ли ће нок-аут значити крај једног почетка, изграђен с толико наде, најлепшим сновима, пун животне снаге, њима је било потпуно свеједно, јер о томе уопште нису водили рачуна као што се пре много година нико није бринуо о њима, јер закон јачега господари овим рингом истом снагом, као у дивљој прерији, у грубој природи где може да опстане само онај, чија је песница тежа, чија је снага издржљивија и моћнија.

У ту свакодневну борбу прекаљени борци уносе своје богато искуство. Безброј трикова стечених на многим мечевима, супротстављају младости, полету и неокрњеној снази, своју невероватну издржљивост, своје изубијано тело, преплављено модрицама, своју главу пуну ожиљака, чворновату као пањ, главу која је постала неосетљива као фудбалска лопта на ударце, своје рањиве руке са зглобовима који се растежу као да су од гуме, своја сломљена ребра, закрпљену кожу, вештачке зубе, своје ударце, који су који су као неким чудом сачували брзину и прецизност. Они иду напред стално, мало погурени, увучених рамена, жмиркајући очима, усађеним испод набрекних обрва и надувених подочњака, примичу се све више и више иако ударци пљуште по њима, иако су им усне већ расечене, нос спљоштен, обрве раскрвављене.

(Наставиће се)

Lj. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Fabrika boksera

(10)

– Ah, tako! Dakle, početnik. Ove nedelje ne može ništa da bude. Program je popunjen. Ali iduće možemo da ga stavimo na program. Treba li da ga vidim?

– Kada ti ja kažem da je sila, onda možeš da veruješ. Kakvi su uslovi?

– Ugovor za tri meča: 100 franaka za prvu borbu od šest rundi, sto pedeset ako pobjedi za drugu, dvesta za treću.

Gaston je ustao. Bio je miran, ali brada mu je podrhtavala od jeda.

– Je li to tvoja poslednja reč?

– To su najpovoljniji uslovi za početnike. Kod mene boksuju i za pedeset franaka. Ako momak zaista nešto vredi možemo da razgovaramo posle prvog meča.

– Koliko daješ ako prvi meč dobije nok-autom?

– Dvesta franaka. I ni pare više. I to zato što si ti u pitanju. Ako dobije i drugi meč nok-aut dobiće pet stotina franaka. Tako povoljne uslove još niko nije dobio u „Centralu“ od početnika.

– Gaston se jedan trenutak kolebao, a onda je rekao:

– U redu. Daj ugovor da potpišem.

Ma da uslovi nisu bili sjajni Gaston je napustio kancelariju potpuno zadovoljan. Jedino mu se srce stezalo od straha kada je pomislio na sastanak sa Milošem i Žanom. Oni će svakako biti razočarani uslovima. Moraće da upotrebi svu svoju govorničku moć da ih ubedi, da se bolje ništa nije moglo postići.

I zaista, kada su se posle podne sastali u Miloševom stanu Gaston je dugo oklevao dok je pokrenuo tugaljiv razgovor. Najzad se odlučio.

– Potpisao sam prvi ugovor za tri meča, – izvalio je neočekivano.

– Najzad, – obradovao se Miloš. – A kad boksujem?

– Početkom iduće nedelje. Protivnik još nije određen.

– A gde? – pitao je Žan.

– U Centralu.

Žan je skočio kao oparen.

– Jesi li lud!.. Pa to je prava klanica!

Miloš ga je gledao začuđeno.

– Zašto se buniš? Zar nije svejedno gde ću boksovati?

– Naravno da nije svejedno. Ma gde da si boksovao bilo bi svejedno, ali u Centralu... Znaš li uopšte šta je Central? Svi oni koji nešto znaju o boksu beže od Centrala kao đavo od krsta. Gaston se, međutim, nije uzbuđivao.

Govorio je mirno i odmereno:

– Naša situacija je takva, da nam je preostao samo Central. To je jedina sala do koje ne dopiru Dipreovi prsti. Sve ostale sale su pod njegovom kontrolom. Ja sam znao da naš put vodi jedino u Central. I ne plašim se toga. Čak je i dobro što smo krenuli tim putem. Ko iziđe čitav iz Centrala, tome su sva vrata otvorena.

– Pa ja, se ne plašim, – umešao se Miloš. – Central ili nešto drugo potpuno mi je svejedno. Glavno je da boksujem, kad sam se već odlučio da se posvetim ringu. Valjda se tamo ne bore nožem, – dodao je ironično.

– To ne, – mrštio se Žan, – ali Central je najgori ring u Parizu. Sav bokserski ološ okupljen je u ovoj sali i ko se odatle izvuče, alal mu vera. Ja ne sumnjam u tvoje sposobnosti, ali mi se ipak koža naježi kad pomislim da ćeš baš u Centralu otpočeti svoju boksersku karijeru. Uostalom, kada se ti i Gaston slažete s time, nemam ništa protiv. Samo vam savetujem da dobro otvorite oči.

– Što se toga tiče, ne brinite, – smirivao ga je Gaston. – To je moja briga.

– A kakvi su uslovi?

Gaston je malo oklevao. Pokrenuo je pitanje koga se najviše plašio.

– Loši, još gore: mizerni, ali sam morao na njih da pristanem. Izvukao sam najviše što je moguće. Sto franaka za prvi meč, dvesta za drugi, pet stotina za treći, ali pod uslovom da borbe budu dobijene nok-autom.

Ako je mislio da će Miloš planuti prevario se. Da je ipak bio razočaran videlo se po stisnutim usnama i krupnim borama koje su mu se skupljale na čelu. Zato se Gaston požurio da doda:

– Onaj ko odbije ponudu Diprea mora da računa na ovakve uslove na početku svoje bokserske karijere. Moramo da budemo veoma oprezni, lukavi i strpljivi. Za sada, moraćemo da savijemo kičmu i da primamo sve što nam nude. Tek docnije, kad stanemo čvrsto na svoje noge možemo da im pokažemo zube. Tada ćemo se uhvatiti u koštac sa Dipreom. Pre nikako. Moramo, šta više, da ga zavaramo, a to neće biti lako, jer on je stari lisac.

Prijatelji su ćutali. Žan je prvi progovorio posle dužeg odmora:

– Gaston ima pravo. Pa ipak, strah me je od Centrala. U njemu su sahranjeni mnogi talenti. Umesto da počneš u malim borbama, ti ćeš već u početku imati najtvrdje, najopasnije i najiskusnije protivnike.

Treba dobro otvoriti oči. Gaston je zaključio konferenciju:

– Svaki početak je težak, – rekao je mudro. – Ali treba istrajati. Ja sam se konačno odlučio za Central posle

današnjeg treninga. Kada sam video kako je Mišel nokautirao Židea, taj džak za trening, to čudo od izdržljivosti, znao sam da je spreman za najteža iskušenja.

Više se nisam kolebao. Prvi korak je učinjen. Sad ne ostaje ništa drugo, već da guramo dalje.

GLAVA ŠESTA

Fabrika boksera

Profesionalni boksterski sport u Parizu okupljen je u tri centra: na sale Central i Vagram i na Palatu sporta. To su ustvari stepenice kojima treba preći da bi se postigao uspeh, da bi se steklo ime, da se uđe u red boksera prve serije.

Sem Centrala i Vagrama ima još nekih sala u kojima se održavaju boks mečevi, ali one su sporednog značaja i boksovati u njima ne znači ništa, ne pretstavlja nikakav napredak u karijeri jednog profesionalca.

Najniža stepenica na usponu ka boksterskoj slavi je Central. Najniža i najteža. Ko je zakoračio i progurao se dalje može smatrati da je obavio pola posla. Zato se Central smatra u krugovima boksterskih menadžera kao fabrika boksera.

Kada bokseri iz unutrašnjosti Francuske dolaze u Pariz u želji da na pariskom ringu ispolje svoju vrednost i uzdignu se do slave, oni nastoje na sve moguće načine da izbegnu da boksuju u Centralu. Ako imaju sposobne menadžere, onda po neki put uspevaju da preskoče ovu prvu stepenicu i da uskoče odmah u Vagram, ali se njihove sposobnosti manje cene nego da su se probili redovnim putem. Jer kada jedan menadžer zna, da je bokser izdržao vatru u Centralu on će ga angažovati bez razmišljanja, ne tražeći nikakve druge preporuke. Jer kroz Central može da se probije samo onaj, ko je zaista veliki talenat, čije su sposobnosti veće nego kod ostalih, ko je rasan bokser, sposoban za velika dela.

Central je grobnica talenata. Hiljade njih sahranili su u ovoj boksterskoj sali svoje ideale. Dolazili su s najlepšim nadama, uljuškani divnim snovima, a odlazili su isprebijani, razočarani, onemogućeni za uvek. Nisu bili u stanju da polože najteži ispit u boksterskoj veštini. Bili su smrvljeni pre nego što su uopšte otpočeli svoju bokstersku karijeru.

Centrala se plaše svi: menadžeri i bokseri. Central prima svakoga, i početnika i šampiona, njegov ring pristupačan je svakome bokseru koji ispunjava jedan jedini uslov: da je spreman da se bori. To je jedino što se od njega traži. Ako izbegava borbu, ako beži po ringu, ako nastoji da tehničkim trikovima obezbedi sebi pobedu na poene izbegavajući sukobe i borbu, onda može da bude siguran, da će biti diskvalifikovan još pre završetka meča, a to je najgora kazna koja može jednog boksera da zadesi. Onaj ko je za vreme borbe u Centralu diskvalifikovan zbog toga što je izbegavao borbu svršio je svoju bokstersku karijeru na pariskim ringovima. Njemu su sva vrata zatvorena. Nijedan menadžer više neće da ga angažuje. A kad ne može da boksuje onda je s njim gotovo. Samo oni bokseri koji imaju srca, čija je odlika borbenost, mogu da ce probiju kroz Central. Zависи od njihovih sposobnosti da li će pokleknuti već u prvoj borbi ili će uspeli da se probiju do kraja.

Zašto je toliko teško boksovati u Centralu? Odgovor nije težak. U ovoj boksterskoj sali okupljen je sav ološ boksterskog sporta. Njegovim ringom vladaju svi oni koji nisu uspeli da se uzdignu do vrha, koji su zbačeni prilikom uspona ili zato što nisu imali dovoljno snage da se probiju do kraja, ili što su ih vešti zakulisni trikovi menadžera onemogućili. Jer nije dovoljno proći kroz Central pa uspeli. Varaju se oni koji misle da će pasti u naručje slave čim sala Centrala ostane iza njih. Odlučno je u boksterskoj karijeri jednog borca, da prođe kroz Central brzo, bučno, meteorski, neokrnjen u snazi, da sačuva svežinu, borbenost i vitalnost svoga talenta. Šta mu vredi ako se probije isprebijan, izmrcvaren, pun ožiljaka i masnica, s iščašenim zglobovima, razbijenim usnama, razderanim obrvama, smrskanim nosom. Mnogi su uspeli da se dokopaju Vagrama, ali više nisu valjali nizašta. Central im je isisao svu snagu, ubio je u njima svu energiju, sav polet, stvorio je od njih boksterske starce!

Isprebijani tako, bez refleksa, bez životne snage, ti asovi ringa nisu mogli da se probijaju dalje uspešno iako je put bio raskrčen, iako je sada trebalo kupiti plodove posle najtežih iskušenja. Oni su se opet vraćali u Central, da bi tamo ostali do kraja svoje boksterske karijere.

Na najniži stepen boksterske delatnosti vraćali su se i oni koji su već okusili sve čari slave, koji su bili na vrhu, blistali, oduševljavali, suvereno vladali boksterskim ringom. Umesto da se povuku bogati i slavni, oni su padali sve niže izubijana tela, praznih džepova, oronuli od burnog života, načeti zubom vremena. Oni su zvali svoju sudbinu i saginjali su pokorno glavu pred njom. Vraćali su se tamo odakle su počeli i ostajali bi u Centralu sve dotle dok su mogli da se bore, a onda su postajali treneri, menadžeri, ali najčešće, ako bi im sreća okrenula leđa, bolesnici po pariskim bolnicama, mešali se sa najnižim društvenim talogom, nestajali u mnoštvu onih koji nisu uspeli...

Zvezde Centrala nisu znale za milost, jer niko prema njima nije bio dobar. Svaki očećaj je utruo u njihovim grudima. Oni su znali samo za jedan zakon: zakon pesnice! Pobjeda je za njih značila sve, ona je bila, vesnik opstanka, donosila je nov ugovor, novu borbu, novih pet stotina, hiljadu ili hiljadu pet stotina franaka. A za te pare moglo se opiti do besvesti, zaboraviti na sve, predati se spokojstvu kakvo nikada nisu osetili, kakvo im je pružao samo alkohol.

Pobjeda je za njih značila pun stomak, plaćen stan i produžetak života. Oni su od nje zavisili, drhtali nad njome, naprezali se da je postignu, bacali se mahnito, svim svojim bićem u borbu, bez sentimentalnosti, bez očećaja, da li će njihova pesnica srušiti kuću od karata jednog početnika, koga su snovi o slavi doveli do Centrala, da li će nok-aut značiti kraj jednog početka, izgrađen s toliko nade, najlepšim snovima, pun životne snage, njima je bilo potpuno svejedno, jer o tome uopšte nisu vodili računa kao što se pre mnogo godina niko nije brinuo o njima, jer zakon jačega gospodari ovim ringom istom snagom, kao u divljoj preriji, u gruboj prirodi gde može da opstane samo onaj, čija je pesnica teža, čija je snaga izdržljivija i moćnija.

U tu svakodnevnu borbu prekaljeni borci unose svoje bogato iskustvo. Bezbroj trikova stečenih na mnogim mečevima, suprotstavljaju mladosti, poletu i neokrnjenoj snazi, svoju neverovatnu izdržljivost, svoje izubijano telo, preplavljeno modricama, svoju glavu punu ožiljaka, čvornovatu kao panj, glavu koja je postala neosetljiva kao futbalska lopta na udarce, svoje ranjive ruke sa zglobovima koji se rastežu kao da su od gume, svoja slomljena rebra, zakrpljenu kožu, veštačke zube, svoje udarce, koji su koji su kao nekim čudom sačuvali brzinu i preciznost. Oni idu napred stalno, malo pogureni, uvučenih ramena, žmirkajući očima, usađenim ispod nabreklih obrva i naduvenih podočnjaka, primiču se sve više i više iako udarci pljušte po njima, iako su im usne već rasečene, nos spljošten, obrve raskravljenе.

(Nastaviće se)